

YÜKSEL BİRDAL'I UNUTMAYACAĞIZ

27 Ocak 2013 günü yitirdiğimiz, 1974 -1977 yılları arasında EMO İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı olan Yüksel Birdal, 27 Şubat 2013 günü Şubemizde gerçekleştirdiğimiz bir toplantıyla anıldı. Şubemiz eski başkanlarından **Ahmet Tarık Uzunkaya**'nın kolaylaştırıcılığında yürütülen toplantı, Şubemiz Y.K. Başkanı Beyza Metin'in açılış konuşmasıyla başladı.

Beyza Metin konuşmasında, Odalarımızın dünü ve bugününde, Yüksel Birdal gibi nice özverili, dirençli insanın emeği olduğunu belirtti ve "Bize bugün üzerinde durduğumuz, nefes aldığımız, bir araya gelerek yaşamı paylaştığımız odalarımızı miras bıraktılar. Şimdi sorumluluk bizlerin omuzlarındadır. Onların bir an bile şüphe etmeden yüreklerinde taşıdıkları kardeşçe bir dünya umudu artık, bizim yüreklerimizdedir" dedi.

Anma toplantısında, EMO Yönetim Kurulu Başkanı **Cengiz Göltaş**'ın mesajı okundu. Göltaş mesajında

"1954'ten bugüne kadar mesleğimizin sorunlarını ülkemizin sorunlarından ayrı görmeyen bir anlayış içerisinde, tüm birimlerimizle kendi alanımızda birçok ulusal ve uluslararası etkinliğin altına imza attık. Bu etkinlikleri yaparken, Yüksel ağabey gibi değerlerimizden örnek alarak, ülke, toplum ve meslektaş yararına işler yapmaya çalıştık, çalışıyoruz. Bu vesileyle Yüksel Birdal'ın anısı önünde bir kez daha eğiliyor, anma toplantısına katılanları Elektrik Mühendisleri Odası 43. Dönem Yönetim Kurulu adına selamlıyorum" dedi.

Daha sonra, **Ersin Salman**'ın gönderdiği mesaj, Uzunkaya tarafından okundu:

"Ustam derdi bana, elinde 8 milimetre kamerası. Harikalar yaratırken meydanlarda en korkulu günlerinde kavganın, yüzünde yumuşacık öğrenci utangaçlığı, ustam derdi. Sanırdınız ermişti. Yüksel bu işte. Tomurcuğunu patlamış, bir dal olmuştu. Kurgularken o minik odada

1 Mayıs filmlerimizi, sağ omuz başımda sabırla oturur, her şeyi içercesine izlerdi. Yüreğinin içiyle gülümserdi o."

Yüksel Birdal'ın yaşamından kesitlerin yer aldığı sinevizyon gösterisinin ardından, yıllarca EMO bünyesinde birlikte yer aldığı meslektaşları ve parti arkadaşlarının anıları ve düşünceleriyle sürdürülen toplantı, ailesi adına kızı Damla Birdal'ın aktardığı anılarıyla sonlandırıldı.

Ersin Kaya: "Yüksel Birdal'ın, tutukluluğu yeni bitmişti, EMO İstanbul Şubesinde göreve başladığımızda. Onun üzüntüsünü ve isyanını yaşıyordum. Şubemizin 'Aydınlığa Doğru' adlı gazetesini çıkarmaya başlamıştık birlikte. Yüksel Birdal, Aydınlığa Doğru'nun hazırlanmasında etkin görevler üstlendi. Keskin bir gazeteci zekasıyla olayları değerlendirdiği yazılarıyla gazeteye renk kattı."

Yavuz Çizmeci: "1971'de devrimciler olarak ilk defa EMO İstanbul Şubesi Kongresini kazandık. O dönemde Yüksel, Marmaris'teki, Dalaman'daki, sorunlarla mücadele ediyordu; ama her türlü zorluğa karşın, o güzel gözlerinin içindeki ışıltı hep vardı. Onun için, ben inanıyorum, Yüksel hâlâ o ışıklarla birlikte. Ruhu şad olsun. Işıklar içinde yatsın."

Nevzat Metin: "Yüksel ağabeyin gerçekten benim hayatımda çok önemli bir yeri var; onuruna ve kişiliğine çok düşkün bir insandı ve hayatında hiçbir zaman da ödün vermedi. Hem siyasi anlamda, hem de ticari anlamda hiçbir zaman ödün vermedi."

Engin Dağıstanlı: "Yüksel bir gün Şube Yönetim Kurulu toplantısına geldi, 'Siz burada oturuyorsunuz, bu kadar para var. Hapishanede millet aç susuz; dağıtsanıza bu paraları' dedi. 'Git işine taş kafa, sen anlamazsın böyle şeyleri' dedim. Sonra geldi Yönetim Kuruluna, Başkan oldu, o zaman da biz ona 'Paraları dağıtsana, ne bekliyorsun' dedik."

Kadir Kahraman: “Yüksel, arkadaşlarımızın anlattığı gibi, garip gönüllü, sımsıcak bir insandı, hakikaten içi dışı tertemizdi. Genel kurul öncesi bir gün yine toplanmış, tartışmıştık, yorulduk, sonra hep beraber Yüksellere gittik. O sırada hiçbirimizin maddi durumu iyi değildi. Yüksel, bir sürü yiyecek, balık filan almıştı. Evde yedik, içtik sonra da kanepelerde, yerlerde filan yatıp uyuduk. Hava çok soğuktu. Geceyarısı uyandığında baktım, evin içinde biri dolaşıyordu, Yüksel'di. Teker teker yanımıza gelip bakıyor, üstü açılanların yorganlarını örtüyordu. Hiç unutmadığım bir anıdır onun hakkında. Işıklar içinde yatsın.”

Hüseyin Yeşil: “1975'te okulu bitirmiş, o yaz da Odaya gelmiştim. 1976'nın ocak ayında Genel Kurul vardı. Yavuz'un aktardığına göre 'Yönetime almak istiyorum; ama arkadaşlarımız bunu istemiyorlar, başına bela olur diyorlar' demiş benim için. Yüksel, gerçekten çok dürüsttü. O çekişmelerde siyaseten, 'Olsun, olmasın' denilebilirdi, ona alınmış filan değilim. O, 'Hayır, ben söz verdim. Farklı bir siyasetten de olsa bu arkadaşımız yönetime girecek' diye ısrar etmiş. (...) 40 yıldır buradasın, bir türlü gitmiyorsun' derler ya, bunun sorumlusu Yüksel Birdal'dır!”

Selçuk Esen: “Arkadaşlarımızın söylediği gibi, Yüksel gerçekten toparlayıcı kimliği de olan bir arkadaşı. Yönetim Kurulu üyeleri her ay biri olmak üzere, evlerinde yemek yapar, diğerlerini davet ederdi; bu aile toplantılarında birbirimizle kaynaşırdık. Ben 1975 yılında onunla beraber çalıştım. Sonraki yıllara da ben hep Yüksel ağabeyle çalışmışım diye bakıyor, öyle algılıyorum; ama beni düzelttiler. Doğru, ama bende böyle bir algılama var; onunla hep birlikte çalışmış olduğumu zannederek bir yerlere geldim.”

Erhan Karaçay: “Ben, Yüksel ağabeyi 18 yaşında tanıdım. Henüz delikanlıydım, elektrik fakültesinde yeni öğrenci olmuşum. Aynı zamanda işçi olarak çalışıyordum. Meğer 600 tane işçi atılmış Yıldız Teknik ve İstanbul Üniversitesinden, biz de yerlerine iyi çocuklar olarak alınmışız. Sonra sendikayı filan duyduk. O zaman sendikanın ne olduğunu da bilmiyorduk. Biz de demokrat, devrimci sempatizanı insanlardık. Yüksel ağabeyimin Oda Başkanı olduğu dönemde, bu sendikal örgütlenmeyle ilgili, Harbiye'deki o küçük odada çalışmaların yapılmasında, telefonların kullanılmasında, o zamanlar gerçekten çok büyük katkısı olmuştu.”

Damla Birdal: “Herkes başka türlü sevmiş babamı, herkes başka türlü değer vermiş. Yüksel Birdal bizde başka bir hikâye, sizde başka bir hikâye. Sizin anlattıklarınızla birleştirdiğimde, onun ne kadar özel, üretici, ilerleten ve üreten bir yapısı olduğunu duyuyorum. Hepiniz başka türlü sevmişsiniz. Babam benim ilk aşkımdı. Ben ondan her şeyi öğrendim, rakı içmeyi ondan öğrendim ben. Kokusundan nefret ettiğim rakıyı bana o sevdirdi.

“Babamı çok seviyorum. Ona çok kızgın ve kırgın taraflarım var; ama onu o kadar çok seviyorum ki, içimden hiç gitmeyecek, onu da biliyorum. Vefat ettikten sonra evinde bir sürü dosyalar, kâğıtlar, yazılar bulduk

Orhan Örocü: “Bu türden anmalarda, o insanı belki en iyisi kendi ağzından, kendi dilinden anlatmak gerekiyor. 13 Haziran 2010'da yazdığı bir e-posta vardı; ben de Ahmet üzerinden bilgi sahibi olmuşum. Onu okumak istiyorum.

(...) 1976, 1977, 1978, 1979 1 Mayısları dahil, Şili Halkıyla Dayanışma Gecesinden tutun, Türkiye İşçi Partisinin tüm eylemlerini filme çektim. Kutlu Savcı'nın Türkiye'ye gelişinden açlık grevlerine, Sultan Ahmet Uçurtma Şenliklerine kadar yüzlerce saatlik filmleri tek başıma çektim ve şimdi Tarih Vakfı TİP arşivinde bulunuyorlar. Ta 1976 yılından sonuna kadar bu filmleri çekerken, hep Ersin Salman bana yol gösterdi. Hatasız, düzgün film nasıl çekilir, hep o öğretti. Kısacası, Ersin Salman benim film hocamdır, ustamdır, üstadımdır. Şimdi yaşımda 70 oldu. Eğer Türkiye'de bir devrim hareketi başlarsa, 35 yaşına indirilmiş, gençleştirilmiş kalbimle fabrikalarda, tarlalarda, meydanlarda devrim bayraklarını dalgalandıranları, devrim marşlarını söyleyenleri, devrim mitinglerini aynı eski coşkuyla Ersin hocamın denetiminde çekmeye söz veriyorum. Ha gayret, devrim ateşini yakın! Ben kameramı kuşanıp ortaya atlamaya hazırım.”

Mustafa Atalay: “1 Mayıs tutuklamalarının ertesinde bir gün Yüksel ağabey geldi, heyecanlıydı. 'Mustafa; ben Davutpaşa'ya gideceğim, arkadaşları orada kameraya çekeceğim' dedi. 'Kalkıp gittik. Ben, Yüksel ağabeyin biraz arkasındaydım. Bir çavuş 'Ellerinizi havaya kaldırın, aramaya hazır olun' diye seslendi. Yüksel ağabey ellerini 8 milimetreliliğiyle birlikte kaldırdı. Asker Yüksel ağabeyin koltuk altından aşağısını arayıp, 'geç' dedi, böylece girdik içeri. Tel örgülerin yanına vardığımızda, arkadaşlarımız karşı tarafa geldiler (...) Yüksel ağabey belli bir süre çekim yapıp, kaseti çıkartıp bana verdi, ben de o arkadaşına verdim, arkadaş yanımdan gitti. O arada ikinci kaset takılırken askerler fark etti. Yüksel ağabey biraz daha çekti, bir hengame oldu, Yüksel ağabey derdest edildi, alındı. Biz oturduk kaldırım kenarına, bekliyoruz ne olacak diye. Yüksel ağabey geldi, şöyle ortada bir yerden, 'Ver' dedi. o yönde ben varım. Hareketsiz duruyor, adımı söylesin diye bekliyordum. Yanımdaki Ertuğrul, cebinden kaseti çıkarttı, verdi, onu da aldılar. Sonra biz indik. O zaman bu filmler Türkiye'de tabedilmiyordu. Arkadaş Genel Merkeze gidip bırakacaktı. Gittim, oradan alıp, vakit geçirmeden Sirkeci Postanesinden postaya verdim.”

bana yazılmış, Kurtuluş ablama yazılmış, Nilüfer ablama yazılmış, dostlara yazılmış. Dünyayı kurtarmış, her gece sabah 05.00'lere kadar oturup dünyayı kurtarmış. Yazmadığı şey yok, her şeyi yazmış. Ajandalar bulduk. Hepimizin doğum günlerine dair bir şeyler yazmış. 30 eylül benim doğum günüm, ajandanın 30 eylülünde bana bir şeyler yazmış. demiş ki, “Her gece 12.00 olduğunda kızım, sen beni bir hatırla” demiş. Bıraktı bana mirasını, her akşam gece 12.00 olduğunda saati görürsem mutlaka hatırlıyorum ister istemez. Kendisini nereden, nasıl hatırlatacağını bilir zaten. Bu yazılarda okuduğumuz şeylerde bazen onun da bize kızgınlığını, bazen çok sevdiğini, bazen çok özlediğini okuduk. Yüksel Birdal işte.”